

Čikagu, da svuda bude veliki umetnik Zdravko Čolić. Ja to poštujem. Ja nikad nisam u životu pevao po 4 dana nedeljno, bilo to u Skadarliji, Ambreli ili u Burbon Kafau, da bi preživeo i ja se ne stidim toga i ne možemo svi biti Zdravko Čolić. Ali mislim da ljudi koji su vlasnici naših restorana po Americi, zbog ekonomske situacije i pomanjkanja publike svakim danom sve teže održavaju renome jedne prave kafane koja je bila mesto gde se učila i slušala muzika, gde su ljudi uživali u muzici, hrani, ambijentu, a sada su u kafanama uglavnom priče o politici, ko je ko, odakle je, a kraj večeri se završi i sa po nekom tučom.

Pevati u kafani je lepo, u kafani sedamdesetih godina u Beogradu su pevali Toma Zdravković, Silvana Armenulić, Kvaka. Ali kafana ovde nije što je ona nekad bila tamo, ona je ovde izgubila ono fino ljudsko druženje, okupljanje boema i slušanje dobre muzike. Toga na žalost u Americi više nema.

Vladimir Djordjević: Kad u ovoj zemlji kreneš ne od nule, nego od minusa, zaista prođe mnogo vremena i odricanja da bi se došlo do nečega. Primoran si da radiš bilo gde i bilo šta, da jednostavno preživiš. Verujem da je većina ljudi ovde i sama prošla kroz sve to i da znaju o čemu pričam. Trebalo mi je više od 3. godine svakojakog rada, koji niti čovek voli, niti želi, da bih krenuo sa školom Realnog Aikida. Od samog otvaranja škole, sve je krenulo u smeru koji je i bio verujem predodređen za mene. Usledili su razni seminari, demonstracije, manifestacije i vrlo brzo sam ušao u krug ljudi koji nešto znače i znaju u svetu borilačkih veština, pogotovo ovde u Americi. Da mojih 25 godine treniranja i angažovanja kako kod nas tako i ovde nisu bili uzaludni to potvrđuju i rezultati ostvareni na ovim prostorima. Želeo bih da napomenem samo neke od njih koji mi puno znače. Američka kuća slavnih, 2002. godine je upisala pored mog imena "Instruktor godine" u oblasti borilačkih veština, što je zvanično i bilo prvo priznanje dodeljeno od jedne tako prestižne institucije za mene, Realni Aikido, majstora Ljubu Vračarevića, za moju zemlju. Onda u januaru 2003. godine dobijam od najvećeg magazina u svetu za borilačke veštine "Action Martial Arts Magazin" priznanje za "najbolje predavanje borilačkih veština u Americi", posle toga sledi već sada uveliko poznata manifestacija koja je održana u Teksasu, Kuća Slavnih, na kojoj je cela ekipa Realnog Aikido-a, predvođena majstorom Ljubom Vračarevićem, napravila spektakal o kome se i dan danas priča po Srbiji, u američkoj asocijaciji i Kući slavnih, od kojih smo bukvalno dobili sva priznanja koja su se mogla dobiti. Na istoj manifestaciji su me postavili za direktora Kuće slavnih za državu Illinois, što je velika, odgovorna i svakako prestižna funkcija. Na svetskom borilačkom turniru u organizaciji Arnolda Švarcenegera, marta prošle godine u Ohaju osvojio sam zlatnu medalju u konkurenciji od 300 takmičara na 65 ringa iz čitavog sveta. A što se tiče same atmosfere u našoj koloniji u Čikagu, bar kad je u pitanju sport, ništa, tajac. Roditelji nemaju vremena za svoju decu, da ih dovode na trening 2-3 puta nedeljno, a od sponzora nema ni

Ako laže koza ne laže rog!

"s", a ako smatraju da je bolje platiti državi taksu, nego dati novac da se deca vode na takmičenja, da im se kupuju kimona i ostala oprema onda ja tu nemam šta da kažem. Takvi smo, kakvi smo, šta ćes Srbi smo, i ja se time ponosim. Da li bi trebao...?...

Zoran Kalezić: Ovde se nema mnogo vremena za lične hobije, ali je pecanje i ljubav prema reci nešto što nas veže obojicu?

Vladimir Đorđević: Da, napokon što kažu neko normalan ko voli lov, ribolov, ribolov i ribolov, hehehehehe.

Zoran Kalezić: Ja se sećam kad si me prvi put odveo na Fox River, gde smo zajedno sa Dr. Vukom manje je bilo važno da li ćemo nešto upecati. Da li se sećaš one amerikanke koje je slikala pored vatre i u društvu sa nama dočekala jutro.

Vladimir Djordjević: A kada smo pre

nekoliko nedelja pošli, zapravo bili gosti Bogdana Janjića i Korvete, u Viskansin na Volf River...

Zoran Kalezić: Batice, onda smo pokazali koliko smo dobri ribolovci. Ako laže koza, ne laže rog, evo slike ribe, našeg trofeja, koju smo posle poštene borbe sa nepunih sat vremena, izljubili, slikali i vratili je velikodušno u vodu. Da još nekom kao nama priušti zadovoljstvo. Igrom sudbine mnogo je naših drugara iz detinjstva ostalo u zavičaju, da li se može i ovde, kao i tamo steći prijatelj i dobar drug?

Vladimir Djordjević: Na žalost onaj najlepši deo našeg života je ostao tamo zajedno sa našim najbližima, ali život ide dalje i ko zna da pliva, pliva gde god da ga baciš. Mogu samo Bogu da zahvalim za par pravih drugara koje mi je podario u ovoj dalekoj, a sada mojoj zemlji. Tu sad živim sa ljudima koji mi najviše znače, moja Ruža, kum Mario i Zoki, Dane, Ugi, Goran, Vita i ti batice moj. Doduše ima tu još dosta njih, ali bi u tom slučaju Slavica morala da nam da još 2. strane Ogledala.

Zoran Kalezić: Ja sam ovde zatekao dosta kolega sa kojima sam radio i u mojoj zemlji, družili smo se, putovali zajedno, svirali, pevali, ovde se nažalost samo vidamo kad imamo zajednički nastup. Ne mogu da se pomirim sa činjenicom da su bas svi "bizi" i da je ta trka za dolarem ustvari za preživljavanjem ubila u ljudima i želju i volju da se druže. Ja to neću nikad prihvatiti za pravilo mog življenja, jer nije bogat onaj koji mnogo ima, nego onaj kome malo treba.

Sećaš se dobro batice kad si sa Damnjanom mojim dragim kolegom Dejanom, Stankom i Danetom došao u moj stan, na moju slavu Svetu Petku. Eto jedva sam skupio vas petoricu da obeležim svoju slavu daleko od svog zavičaja, a noć uoči slave kada sam došao kući posle pevanja, pozvao sam

svoju majku i porodicu da im čestitam slavu, jer je zbog razlike u vremenu slava u našem zavičaju uveliko počela. Paleći sveću ispod ikone Svete Petke, napisao sam tada možda najlepšu pesmu u mom životu koju poklanjam i prvi put javno objavljujem čitaocima lista Ogledalo.

Jutro uoči Svete Petke, negde na LaSalle ulici, u mom malom studiju gde živim, gde u nekoliko saksija živi malo cveća i jedan kaktus koji sam doneo iz Arizone, rađa se pesma i neka mi niko ne priča kako se može pisati, a biti bez duše i emocija...

"Po ko zna koji put otvaram vrata nade,
a soba prazna i pusta i nikog živog
sem malo cveća i jedan kaktus
u pustinji oka i duše moje
i hodam kao avet
i tražim nešto čega nema
i još jedna duga Čikaška noć
mi se sprema.
Kakav je moj greh šta to učinih loše,
kad molim se dok gledam
ikonu slave moje,
a znam da goste nemam.
Gosti su moje puste noći,
a slava je praznik,
a ja šta ću kad su praznici
od mene daleko u krilu moje majke
u oku moga zavičaja.
Molim se Svetoj Petki,
imam za koga,
spomenuće neko i moje ime,
tamo gde mene nema,
a ja ću moliti za malo sreće
za one što su nadanja moja,
za one što su želja moja,
za one kojima moje misli lete.
Šta ću i ja sam noćas nečije dete."

Nadamo se i ti i ja batice da među čitaocima lista Oogledalo ima ljudi koji žele da otvore dušu, i da ćemo pročitati nešto slično u sledećem broju.

V.D.

DANNY TRAVEL INC. NEW YORK
Medjunarodna putnicka agencija, nudi Vam usluge avio
prevoza, rentiranja automobila, rezervacije hotela i aranžmane
za Centralnu Evropu.

Tel: 212 - 557 - 1009,
800 - 565 - 8553,
E-mail:
info@dannytravel.com